

SZERETNI EGY SZEGÉNY ÖRDÖGÖT

Szeretem a bátor pasikat. Ők mindig tudják, mikor mit kell tenni, kimondják, ha valami nem tetszik nekik, nem törődnek a világ véleményével, egyszerűen mernek azok lenni, akik. Sokszor elképzelem, hogy egyszer majd lesz egy ilyen férjem, aki először durva meg bunkó, de ez csak a látszat, mert a zord külső érző szívet takar, megismer engem, maga mellé vesz, én begyógyítom minden sebét, és ő hálásan omlik az ölembe, onnan néz fel rám, velem marad örökre. Csak mi leszünk ketten, együtt harcolunk a világ ellen. Kell nekem egy ilyen, mert én túl gyenge vagyok. Sokszor elbizonytalanodom, fogalmam sincs, mit kellene csinálnom, csak érzem, ami van, az nem jó, abból ki kéne lépni, csak nincs hozzá elég bátorságom. Egyedül semmiképp nem tudok, talán valaki mással, aki segít, aki megmondja, mit kéne tennem ahhoz, hogy végre az lehessenek, akivé mindig szerettem volna válni.

Akkor láttam először, amikor a bokrok közül elém vágott az útra. Néhány másodpercig repült a levegőben, aztán kétszer megpörgette a deszkát a lábával, majd egy csattanással földet ért, és gurult tovább a járdán. Az utca végén vártak rá a többiek. Lehetek vagy tízen. Én a sarokról figyeltem őket. Mindig itt gyülekeztek az állomás melletti játszótéren. Olyan könnyűnek és szabadnak tűntek, ahogy száguldottak fel-le, lépcsőkön, vaskorlátton csúsztak le, aztán nekiiramodtak újra, pörögtek-forogtak, hullámozgáltak. És ő volt köztük a legügyesebb.

Jó volt nézni, elképzeltem, mi lenne, ha egyszer majd én is így tudnék. Mert hogy én is szoktam gyakorolni. Na, nem velük, tudom, úgymint kiröhögnének, csak amikor lát senki. Mert vettem ám én is egy deszkát magamnak, összespóroltam rá a pénzt nyári munkával, fagyit árultam, takarítottam a művházban, mentem epret szedni, izzadtam, szédelegtem a napon, de megcsináltam, és most itt vagyok, figyelem őket a hintáról.

„Látod őt azon a fehér deszkán? Az kicsoda?”, kérdeztem nem sokkal később Bernitől, akivel itt szoktunk találkozni a játszón. Ő az egyetlen, aki tudja, miért jövök ide igazából.

„Valami intézetis gyerek, Karcsinak hívják, nemrég került ide.”

„Nem semmi, ahogy nyomja.”

„Ja, tényleg ügyes, de nekem egy kicsit fura.”

„Hogy érted?”

„Kicsit balhész gyerek.”

„És ki nem?”, legyintettem, és ahogy tovább figyeltem Karcsit, nekem inkább tűnt félénknek, mint durvának, vékony, fekete hajú fiú volt, az arcát kedvesnek találtam. Talán csak sokat szenvedett, nehéz volt ez élete, talán megnyugodna egy rendes lány mellett. Cserébe meg segítene nekem is, megtanítana deszkázni, együtt gyakorolnánk, és talán egy év múlva már elvinne a barátai közé is. Persze sosem lennék olyan jó, mint ő, de ez nem is zavarna, nekem elég lenne a második hely, mert ha mi összetartoznánk, akkor az ő fényéből jutna nekem is.

De az is lehet, hogy apának van igaza, és hülyeség az egész. Ő azt mondja, a lányok deszkázni nem szoktak, szerinte majd vigyáz rám a férjem, és örülnöm kéne, hogy járhatok citerára Ilonka nénihez, más lánynak még ezt sem lehet. De én meg úgy utálom azt a rohadt citerát, azokat a régi nő-tákat, mi közöm nekem ehhez? Volt most ez az előadás a művházban, *Magyarnak lenni* volt a címe, játszottam benne én is, csak azt nem tudom, mi értelme volt az egésznek, szerintem nem érdekli ez a kutyát se, hiába volt tele a színházterem. Szónokoltunk Petőfiről, meg a szabadságról, a hazáról, a nézőtéren udvarias, jól nevelt felnőttek meg gyerekek, akiknek muszáj ott lenni, a tanárok csoportosan viszik őket.

Nem tudom, talán megint én vagyok a hülye, hogy ilyenek járnak az eszemben. Apa azt mondta, legyenek hálás, nem mindenki olyan rendes, mint Ilonka néni, aki engedi a cigány gyereket is, mert sajnos ilyen világban élünk, ezt el kell fogadni. Abban bízok, hogyha Ilonka néni engem megszeret, talán még pincérnőnek se kell elmennem, hanem maradhatok a művházban dolgozni. Szerinte az lenne a legjobb, legalább mi kapaszkodjunk össze, ha már anya egy riherongy, aki átvágta őt, mint a szart a palánkon.

Ezeket apa szokta mondani, de én nem szeretem, ha így beszél. Ilyenkor próbálok másra gondolni, mert leállítani úgyse lehet, csak ömlik a szájából a mocsok, felelőtlen kurva, rohadt ribanc, senkiházi, mondja anyára, és ha vitázni merek vele, akkor rám ordít, hogy fogjam be a pofám, mert tisztára úgy rikácsolok, mint az a boszorkány, és egyáltalán mit védem, amikor egy éve felém se nézett. Én erre sírni kezdek, ő magához ölel, aztán mondja, hogy ne haragudjak, csak jót akar nekem, rendes nőt nevelni belőlem, ezért olyan ideges, ha látja rajtam kiütközni ezeket a jegyeket, amik anyát is a rosszba vitték. Ilyenkor bólogatok, jólesik, hogy apa átölel, tudom,

valahol mélyen ő jó ember, csak ne fájna annyira, amiket mond. Mert más-kor meg azzal jön, hogy én mennyire el vagyok kényeztetve, nekem soha semmi nem elég, és vegyem tudomásul, vannak határok, igazán megtesz értem mindent, van mit ennem, vannak ruháim, járok iskolába, nem úgy, mint ő annak idején, akivel a kutya se törődött, folyton balhékba keveredett, és örülhetett, hogy végül megkapaszkodott útkaparó munkásként.

Végül a Kókusz Klubban futottunk össze Karcsival egy este. Ott könyökölt a bárpultnál, láttam, hogy nagyon néz, amikor odamentem rendelni. Elkaptam róla a szemem, de valami ott tartott a közelében. Nemsokára oda-jött, és hozott egy italt is.

„Valahonnan ismerlek”, mondta, és tovább fixírozott, aztán a fejéhez kapott. „Tudom már, a játszótérnél szoktál lógni!”

Bólintottam.

„Jól csinálod”, mondtam neki anélkül, hogy ránéztem volna.

Legyintett, mintha ez olyan természetes volna.

„Jó lehet nektek”, folytattam.

„Micsoda?”

„Hát, hogy ilyen jól tudtok. Gyakoroltok, együtt vagytok, barátok vagytok.”

„Ja, biztos”, vonta meg a vállát. „Majd meglátjuk, mi lesz belőle.”

„Hogy érted?”

„Jó lenne versenyekre menni, abból lehetne valamit szakítani is.”

„Biztos meglesz az is. Bár én akkor is szívesen csinálnám, ha nem kap-nék érte semmit.”

Csodálkozva rám nézett.

„Te?”, kérdezte, és akkor megijedtem, hogy talán nem kéne mindent el-mondani, mert majd kinevet, vagy ami még rosszabb, beárul a többieknek. De hiába, már folytattam is:

„Szoktam gyakorolni én is.”

„Tényleg?” – nézett rám nagy szemekkel. „Akkor miért nem jöttél oda?”

„Á, mit szólnának a többiek”, ráztam a fejem.

„Mit törödsz te ezzel? Ha akarod, megnézek, szívesen.”

El se akartam hinni, hogy ez igaz lehet. Biztos, csak szórakozik, jutott eszembe, de amikor másnap a parkban találkoztunk, és mutattam neki pár dolgot, akkor tők jól esett, hogy megdicsért, és új trükköket is tanított. Köz-ben beszélgettünk, elmondta, hogy abbahagyta a sulit, mert érezte, az élet nem erről szól, és neki nincs ideje ezzel a sok felesleges dologgal törődni, Isten őt valami nagyobb dologra jelölte ki. Aztán mesélt a szüleiről, hogy ő

nem is bánja, hogy nem tartja velük a kapcsolatot, undorító, ahogy az anyja Olaszban él, nem is akar róla tudni. Nemrég kint volt nála, egy piros-lámpás negyedben bérel egy szobát, állítólag tele van pénzzel, mégse akart neki adni, amikor nála lakott, sőt, két hét után azt mondta, eredjen most már a dolgára, ne legyen láb alatt, pedig akkor már két éve nem látta.

„És az apád?” kérdeztem tőle, de csak legyintett.

„Az még rosszabb, most is épp börtönben van. Alig ismerem, nem törődött velünk, engem nevelőszülőkhöz adtak. De én nem akarom ezt, érted? Én elhatároztam, hogy más leszek”, jelentette ki Karcsi, és mélyen beleszívott a cigijébe.

Azt mondta, ő nagy családot szeretne, feleséggel, három gyerekkel, ehhez a házat már megvette abból a pénzből, amit az államtól kapott tizen-nyolc évesen.

„Te kedves lány vagy, nem olyan, mint a többi”, mondta ekkor, és rám nézett. Ettől egész zavarba jöttem, de megint a terveiről beszélt, hogy ezért jött ebbe a városba is nemrég, új életet kezdeni, és igaz, most még csak alkalmi munkák vannak, építkezéseken meg kint a gyártelepen, takarítás, anyagmozgatás meg ilyesmi, de ő tudja, hogy ez csak átmeneti, nem véletlenül jár a haverokkal deszkázni.

„A pályán én vagyok a király, és majd meg fogod látni, egyszer még lesz belőlem országos bajnok is, mert ennek a sok szenvedésnek kell legyen valami oka, és én tudom, Isten azért tesz próbára, mert valami nagyobbra vagyok hivatva.”

Aztán még elmesélte, hogy ő Hollandba akar menni, mert oda mennek a deszkások az egész világról bajnokságra, ő is be fog majd nevezni, ha összegyűjtötte rá a pénzt.

Majd kiugrottam a bőrömből, amikor ezeket hallottam, mondtam is neki, hogy biztos sokra fogja vinni, és azt éreztem, rengeteg dologban hasonlítunk egymásra. Néztem a kávébarna bőrét, amely sima volt, mint a homok, az orrát, amely olyan pisze, akár egy hercegé, de közben tök vagány volt a kócosra zselézett hajával, a kemény tüskék az ég felé meredtek, mint az ördög üstökén. Menő szakadt farmer és egy kockás ing volt rajta. Elképzeltem, hogy mi ketten mikre leszünk képesek, szép családuknak lesz, mellette járjuk a világot, fellépünk deszkaversenyeken, akár ketten is, együtt nyerünk a díjakat, híresek lennénk, ország-világ minket csodálna.

Másnap újra találkoztunk, aztán egyre gyakrabban. Jártunk fürdeni a Tiszára, gyakoroltunk új figurákat, miközben jó zenéket hallgattunk, szőt-

tük a terveket a jövőről, arról, hogy híresek leszünk, és itt hagyjuk ezt a koszfészket, ahol csak a lúzerek maradnak.

Bemutattam apának is, bár eléggé féltem, mit fog szólni. Hát, nem volt tőle elájulva, de azért próbált kedves lenni. Csak akkor morgott, amikor Karcsi elment, hogy az ilyen csavargó gyerekekkel nem kéne. Mondtam neki, hogy Karcsi jó ember és nagyon ügyes, most egy kicsit lent van, de ez előfordul mindenkivel, gondoljon saját magára.

„Majd én segítek neki, mert csak az kell, hogy higgyen benne valaki.”

De egyik este apa bejött a szobámba, és azt mondta, nem találkozhatok többet Karcsival.

„Ez egy drogos hülyegyerek.”

„Honnan veszed?”, kérdeztem.

„Keresztapád utánakérdezett.”

„Nem hiszem, én sosem láttam, hogy csinált volna bármit.”

„Látom, már teljesen meghülyített.”

„Karcsinak komoly tervei vannak.”

„Képzelem.”

„Családot akar, gyereket.”

Felnevetett.

„Te is azt akartad, hogy legyen férjem!”

„De nem egy ilyen!”, üvöltötte, és megint kezdte a szokásost, hogy ne vitázzak vele, ő jobban tudja, ő megtiltja, hogy lássam ezt a fiút, és kész.

Istenem, hát hogy tudtam volna ezt elfogadni? Karcsi volt az egyetlen reménységem. És hiába sírtam, hiába könyörögtem, apa kőszíve most sem lágyult meg. Mindent tiltott, ami fontos volt nekem, nem akartam látni soha többet.

Elrohantam a vasútállomáshoz. Karcsi akkor is ott volt, mondtam neki, hogy beszélünk kell.

„Apád hazudik”, mondta nekem.

„Megesküszöl?”, kérdeztem, és a szemébe néztem.

„Igen.”

„Akkor mi legyen?”

„Lépni kell, Laura. Apád nem akarja, hogy te boldog légy”, jelentette ki Karcsi. „Ott a ház, csak minket vár. Isten nyilván azért rendezte így a dolgot, hogy belevágjunk végre.”

Bólintottam, de azért a szívem a torkomban dobogott.

„De mi lesz az iskolával, mi lesz apával?”, kérdeztem tőle.

„Valamit valamiért. Van egy kocsmá, ott kapnál munkát, én meg csinálom tovább, amit eddig, gyakorolni bárhol tudunk, amíg össze nem gyűjtünk annyit, hogy nekivágjunk a nagyvilágnak.”

A nyakába ugrottam, összevissza csókoltam, hogy nekem ilyen szerelmem van, alig bírta lefejtetni magáról a kezem. Abban maradtunk, másnap reggel a busznál találkozunk. Apa úgylis mindig hamarabb indul dolgozni, mint én, majd hagyok egy búcsúlevelet, és ennyi.

Éjjel azért még éreztem, hogy a torkomban dobog a szívem, írtam is Karcsinak egy SMS-t, de ő megint olyan bölcs volt, azt válaszolta, hogy az élethez bátorság kell, ha az ember nem akarja, hogy eltapossák végleg. Ez erőt adott, és mindent úgy tettem, ahogy mondta, megírtam a levelet, és reggel kilenckor már ültünk is a buszon.

A ház egész rendes volt. Konyha és egy szoba néhány egyszerű bútortal, bár egy festés ráfért volna. Szürkék és penészfoltosak voltak a falak. Eszembe jutott apa, fájt, hogy talán nem látom többet, mert ezt biztosan nem fogja megbocsátani soha. De aztán próbáltam arra gondolni, amit mondott Karcsi is, hogy ennek ez az ára, neki is fáj néha, hogy az anyja leszárja, de az élethez bizony erő kell, mert a gyávák és a gyengék alul maradnak.

Bernivel azért beszéltem néha. Azt mesélte, apa nagyon ki van bukva, hogy ő érezte, a lánya is olyan riherongy lesz, mint az anyja, hiába próbált tenni ellene olyan sokat, és az biztos, az ő házába többet be nem teszem a lábam. Egy hónappal később mégis eljött értem a keresztapával, de mi elbarikádoztuk a bejáratot, és hiába rugdosták az ajtót.

A költözés után kábé négy hónapig rendben volt minden. Karesz rak-tárosként dolgozott, én a kocsmában voltam pultos. Munka után együtt voltunk, gyakoroltunk a versenyre, esténként mesélt Hollandról, hogy ott az egyszerű ember is milyen jól él, ha keményen dolgozik. Néztünk fényképeket szép házakról és az emberekről, a pipacsokról meg a kanálisokról, ahol majd mi is hajókáznunk fogunk.

Nem mondom, néha már ekkor is voltak rossz napjai, de kinek nem. Gubbasztott a konyhában, hiába faggattam, nem mondott semmit. Aztán csak kifakadt, hogy mi a baja, nyiszlett kölyöknek hívják odabenn, és röhgnek rajta, ha elbotlik egy-egy nehéz dobozzal a hátán, meg a Fecó, aki egy nagydarab fickó volt, direkt ráhagyta a legnehezebb cuccokat, csak azért, hogy szívassa. Máskor meg beszólt neki a főnök, hogy mosakodjon többet, mert olyan bűdös, hogy nem lehet megmaradni mellette, pedig mindig figyeltünk, hogy tiszta ruha legyen rajta. Próbáltam biztatni, hogy ne törőd-

jön vele, de neki teljesen elment az egészszől a kedve, napról napra komorabb lett. Akkor már nem deszkázott jó ideje, és dolgozni sem ment be időre. Volt, hogy beteget jelentett, pedig nem volt semmi baja.

Aztán az egyik hétvégén meglátogatott minket egy régi haverja, Béci. Karesz nagyon fel volt dobva, én is örültem, hogy valakivel legalább tud beszélgetni. Úgy volt, hogy Béci pár napig marad, mert épp nem volt hol laknia, aztán valami rokonhoz költözik, de már ott volt nálunk vagy tíz napja, és még mindig nem akart elmenni. A konyhában aludt egy kinyitható ágyon, amire folyton ki voltak dobálva a cuccai, és egyébként is mindig arra jöttem haza, hogy döglenek a tévé előtt, vagy alszanak. A lakásban furcsa szag volt, mindenütt chipses zacskók, mosatlan tányérok, poharak széjjel hagyva.

„Mikor költözik?”, kérdeztem Karcsit egy idő múlva.

Megvonta a vállát, és Béccivel együtt elindult kifelé a házból.

„Hova mész?”

„Egy haverhoz. Egy-két óra, és itthon vagyok”, mondta.

Éjfélkor ért haza, Béci nélkül, én nem tudtam aludni, tiszta ideg voltam.

„Már az is baj, ha egy kicsit jól érzem magam?”, csattant fel úgy, ahogy még nem beszélt velem soha.

A hangja furcsa volt, olyan szétfolyós, mint amikor a felvétel le van lassítva, nagyokat pislogott, de gondoltam, már nagyon fáradt, és tényleg, úgy, ahogy volt, büdösen, koszosan végignyúlt mellettem az ágyon.

Béci még visszajött pár napra, aztán olyan hirtelen, mint ahogy felbukkant, eltűnt a házból és a faluból is.

Az egyik délután, amikor hazaértem a munkából, néma csend fogadott a házban. Először azt hittem, Karcsi elment otthonról, de ahogy benyitottam a szobába, ott feküdt a padlón ájultan. Paskoltam az arcát, ébresztgettem, de nem moccant. Először megrémültem, hogy esetleg vége, de a szíve dobogott, amikor a fejem a mellére hajtottam.

Kábé egy óra múlva magához tért.

„Mit nézel?”, kérdezte mogorván, és tekerni kezdett egy cigit.

„Miért füstölsz idebenn?”

Nem válaszolt, imbolyogva felállt, aztán kiment a ház elé, és leült a lépcsőre. Utánamentem, és láttam, hogy kivesz egy zacskót a zsebéből.

„Mi ez?”

„Közöd?”

„Most ez komoly?”, mondtam, és ki akartam venni a kezéből a zacskót. De elkapta előlem, és amikor megint utána nyúltam, lökött egyet rajtam.

„Álljál már le”, kiáltott rám, és megsodorta a cigit.

Mélyen leszívta, amikor rágyújtott, benntartotta a füstöt, majd néhány perc múlva hátradobta magát a földön. Ott álltam felette, bágyadt pófával meredt a semmibe.

„Ez végre jó”, súgta, majd röhögni kezdett.

A szavakat megint furán ejtette ki, mintha nem tudna rendesen beszélni. Visszamentem a konyhába, bevágtam magam mögött az ajtót, és sírva fakadtam, hogy ezek szerint apának mégis igaza volt. Legszívesebben kirohantam volna, hogy megtépjem Karcsit, amiért hazudott, de aztán eszembe jutott, hogy milyen ügyes tud lenni. Nyilván csak túl érzékeny, de Isten nem hagyhatja, hogy az álmunkból ne legyen semmi. Elhatároztam, hogy beszélek vele, hátha megérti.

„Nincs nekem semmi bajom. Ennyi jár nekem, ha már keményen dolgozok”, mondta, amikor később elé álltam. „Egyébként is mit tudsz te”, nézett rám ridegen, majd megint sodorni kezdett egy füves cigit. „Úgyse élet, ahogy ezek bánnak az emberrel”, tette hozzá keserűen.

„Azt hiszed, nekem könnyebb?”, csattantam fel. „Napi nyolc óra azon a sötét, mocskos helyen? Fogatlan, bűdös emberek tántorognak körülöttem...”

„Talán kár volt ez az egész...”

„Szánalmas vagy.”

„Persze, én vagyok a szar, mindig is az voltam”, motyogta, majd újra beleszívott a cigijébe, aztán odanyújtotta nekem is. „Ez bió, nem lesz semmi bajod”, mondta, de én ellöktem a kezét.

Felröhögött megint. A hangja rekedt volt, mintha egy varjú káromna, és ahogy kezdett a fű hatni, megint láttam, hogy kisimul az arca. Fiatalabbnak, szebbnek nézett ki ilyenkor, de csak az elején, mert utána fényes lett a bőre, meg olyan rücskös, izzadt, mintha egy hete nem fürdött volna. Ült a sarokban, bámult maga elé, nem szólt egy szót sem, csak akkor, amikor már megivott egy-két sört, és újra kezdett élénkebb lenni.

De ilyenkor sem lehetett vele mit kezdeni. Hülyeségeket beszélt, hogy ne aggódjam, mert meglesz az a pénz Hollandra, ő tudja ezt kezelni, herbálozott már régebben is, csak aztán leállt, mert egy bolond pap elhitette vele, hogy csak józanul viheti valamire.

„Pedig ez baromság. Úgy minden unalmas és szürke, nincs se öröm, se boldogság, ami nélkül nem ér az egész semmit.”

„Akkor velem se jó?”, kérdeztem halkán, de ő megfogta a kezem, csókolgatta, hogy nem erre gondol, engem nagyon szeret, de az élet mégis több-

ről szól, és majd meglátom, minden jóra fordul, mert tud valami nagy bu-
lit, és ha az beüt, rögtön mehetünk Hollandba.

„Ebből a raktáros melóból úgyse lehet félretenni.”

„Ha füre költöd, akkor biztos nem”, mondtam neki, de hiába, meg se hallotta, csak azt hajtogatta, hogy kishitű vagyok, meg gyáva, és fogalmam sincs, a nagy dolgokba hogyan kell belevágni. De aztán ennyiben maradtak az ő ötletei is, mert általában az lett a vége a nagy okosságoknak, hogy elaludt ott, ahol épp volt, sőt, egyszer olyan rosszul lett, hogy amikor felébredt, akkor a saját hányása is alatta volt.

„Undorító vagy”, mondtam neki, aztán elsírtam magam, hogy most már énevelem mi lesz, apámhoz vissza nem mehetek, és itt vagyok egy ilyennel.

Úgy látszik, elszégyellte magát, és amikor lemosdott, odajött hozzám, próbált engesztelni, hogy ne haragudjak, ő ígéri, hogy mostantól másképp lesz, le fog állni, én meg igyekeztem a lelkére beszélni, hogy próbáljon örülni annak, hogy mi itt vagyunk egymásnak, és gondoljon a terveinkre, gondoljon Hollandra, a nagy versenyre, amire most is készülnie kéne.

Elő is vette a deszkáját, aznap délután lementünk gyakorolni a közeli játszóra, és akkor én annyira örültem, hogy talán tényleg összeszedi magát, és egyenesbe fogunk jönni.

De eltelt néhány nap, és amikor este a munkából hazaértem, mogorván fogadott. Belekötött mindenbe. Nem volt jó, amit vacsorára vettem, azt mondta, túl sokat költök, és ő nem milliomos, hogy ennyi pénzt keressen. Nem volt jó a tészta sem, amit főztem. Nem ízlett neki és ideges lett, hogy túl meleg volt az étel. Aztán azzal jött, hogy sokat eszem, egyre kövérebb vagyok, és ha így folytatom, ő tuti meg fog undorodni tőlem, a hasam már így is olyan hájas, hogy szex közben inkább oda se néz. Nagyon fájt, sírtam sokat, mert akkor már ritkán voltunk együtt, néztem magam a tükörben, és nem értettem, mi a baja, de egyre inkább azt éreztem, tényleg van bennem valami gusztustalan.

Minden nap hatkor végeztem, és ha fél hétnél később értem haza, mert beszélgettem a másik pultos lánnyal a kocsmában, akkor tiszta ideg volt, és kiabálni kezdett, hol voltam ennyi ideig. Azt mondta, minek vagyunk együtt, ha én folyton másokkal lógok, ő nem azért gürizik ilyen keményen, hogy aztán egyedül kuksoljon itthon. Nem szólt hozzám egész este, hiába próbáltam engesztelni.

Aztán az egyik nap, amikor mentem haza, zárva találtam a házat. Nem volt kulcsom, néztem be az ablakon, láttam, hogy ott ül bent a konyhában.

Kopogtam, dörömböltem, de semmi. Nem nézett semerre, csak a keze mozgott, ahogy szívta a cigit.

„Karesz, ne csináld ezt!”, kiáltottam, de nem moccant.

Leültem az ajtó elé, vártam vagy két órát. Nagyon fáztam, csak egy vékony kabát volt nálam, az eső is kezdett szemerkélni. Újra felálltam, benéztem az ablakon, bent egy kis fény pislákol, kopogtam, semmi válasz, majd egyszer csak egy csattanást hallottam. Oldalra néztem, és megláttam a földön a táskámat benne a cuccaimmal. Egy papírfecni is volt rajta, hogy menjek vissza apámhoz.

Két ököllel estem neki az ajtónak, de csak a néma falak válaszoltak. Kutatni kezdtem a táskában, felvettem pulóvert, kabátot, az eső akkor már zuhogott, csak az eresz alatti szűk rész maradt még szárazon. Nem tudtam, kihez mehetnék ilyen későn, nem is akartam, hogy bárki megtudja, mi történt. Ráhajtottam a fejem a táskára, próbáltam összehúzni magam minél jobban, hogy megmelegedjek, közben elaludtam.

Talán éjjel lehetett, amikor felriadtam. Ott állt fölöttem egy sötét alak.

„Azt mondtam, menj el”, mondta Karesz.

„Miért?”

„Nem fontos neked ez az egész, fejezzük be.”

„Nem igaz.”

„Elmondtam, nem egyszer, nem kétszer, ha mással lógsz, akkor nincs értelme az egésznek.”

„A főnök megkért, hogy pakoljam be a söröket a hűtőbe, nem mondhattam nemet.”

Nem válaszolt, visszaindult a házba, de az ajtót nyitva hagyta. Én felkaptam a cuccom, és mentem utána.

Ült az asztalnál, rágyújtott egy cigire.

„Legalább te ne csináld ezt velem, van nekem bajom így is”, szólalt meg anélkül, hogy rám nézett volna.

„Történt valami?”

Hallgatott.

„Ezeknek semmi sem elég”, mondta végül.

„Kiknek?”

„Dolgozok tűző napon és esőben, éjjel és nappal, majd megszakadok attól a rohadt sok rekesztől, amiket hónapok óta rakodunk ki a teherautókból, a derekam meg a karom már teljesen kész van, és akkor azt mondja a főnök, nem vagyok elég erős meg gyors, keressek más melót magamnak. De mindegy, leszarom, én úgyse erre a kulimunkára születtem, ennek sosincs

vége, ebből a pénzből csak éhen halni lehet, meghagyom ezt az alja embereknek, akik egész életükben a semmiért güriznek”, hadarta szinte egy szuszra.

„Te figyelj, hallottam, hogy Tóni venne fel még embert a nagy építkezésre”, jutott ekkor az eszembe.

Nem válaszolt, csak nézett maga elé, én meg nagyon féltem, hogy megint mi fog kezdődni.

Másnap óránként hívtam őt a kocsmából, az első háromnál felvette, de utána már nem. Alig vártam, hogy végre hazamehessek. Rohantam, ahogy tudtam, kértem a főnöktől egy szabadnapot is, hogy elmenjünk együtt Tónihoz, de mire hazaértem, már késő volt.

A konyhában találtam. Feküdt a padlón, akkor kezdett magához térni. Felkönyökölt, folyt a nyál a szájából, érthetetlen szavakat mormolt, a szemét alig tudta kinyitni. Fel akartam segíteni, letörölni a koszt az arcáról, de ahogy közelebb léptem, rémülten nézett rám, kapkodott, hadonászott.

„Rohadtak, takarodjatok”, üvöltötte rúgkapálva, és a lábával akkorát taszított rajtam, hogy megtántorodtam.

Bevágtam a fejem az asztal sarkába. A fejből ömleni kezdett a vér, valami rongy kellett volna, de nem volt a közelben, felállni meg nem mertem, nehogy megszédüljek. Négykézláb odamásztam a lavórhoz, felhúztam magam, és lemostam az arcom, aztán felhívtam Bernit, mondtam neki, mi van, miközben ez ott fetrengett a földön, vakarózott, marta a fejét, a karját, a vállát, de olyan erővel, hogy véres csíkokat húzott a bőrén.

„El kell jönnöd onnan”, mondta Berni.

„Hova?”

„Hiányzol apádnak. Nem lehet ráismerni, amióta nem vagy itt.”

„Ja, most nincs kit bántania.”

„Talán rájött pár dologra.”

Felnevettem.

„Szeret téged”, mondta.

„Azt nem így kell”, kiabáltam, és sírva fakadtam.

„Beszélek veled, te meg készülj”, mondta Berni.

Leraktuk a telefont. A fal mellett a földre csúsztam. Arra gondoltam, hogy elő kéne venni a konyhakést, egy mozdulat, és vége lehetne az egésznek. Kifolyna a meleg vér a padlóra.

Valami a lábamhoz ért. Ez, ott a földön, kezdett magához térni, és oda-kúszott hozzám. Nem is vettem észre. Lenéztem rá, erre a valakire, aki már nem volt többé az, akinek régen láttam. Olyan volt, mint egy üres test, nem

fénylett, csak hús volt, bőr és csont, mintha belülről nem töltené ki semmi sem. Eszembe jutottak a terveink, Holland, a deszkázás, a nyári délutánok, amikor együtt gyakoroltunk a Tisza-parton. Szerettem simogatni a csupasz, izmos testét, szerettem játszani a mellbimbója körüli szőrszálakkal, olyanok voltak, mint két kis napocska sugarai.

Átölelte a lábam, és nyálasan, koszosan nézett fel rám.

„Hagyjál”, mondtam, és próbáltam lerúgni magamról.

„Most tényleg abbahagyom”, mondta.

Felnevettem.

„Szeretlek”, motyogta.

„Hogy történhetett ez velünk?”, kérdeztem tőle.

Nem válaszolt. A szemébe néztem, de a bátor férfi helyett csak egy szegény ördögöt láttam.

„Kell még egy kis idő. Holnap, ígérem, elmegyek a Tónihoz.”

Ráztam a fejem, és csorogni kezdtek arcomon a könnyek.

„Összekapom magam, hidd el.”

„Én már nem bírom.”

„Dehogynem. Te olyan erős vagy, te vagy az egyetlen, aki segíthet nekem”, mondta, és úgy szorította a lábam, mint egy elveszett kisgyerek.